

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til midlertidig Lov om Eftergivelse m. v. af Kommuneskatter for Skatteaaret 1918—19.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 79).

Formanden: Denne Sag kan kun med Tingets Samtykke foretages i Dag, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg skal tillade mig at anbefale det høje Ting det foreliggende Lovforslag. § 1 indeholder en Bemyndigelse for Kommunalbestyrelserne til uden derom indgivet Andragende og uden Samtykke fra højere Myndighed i det Omfang, hvori de forhaandenværende økonomiske Forhold taler derfor, at eftergive, nedsætte eller tilstaa Udsættelse med Betalingen af de til Indbetaling forfaldne Kommuneskatter (derunder Skat til Erhvervs-kommunen) for Skatteaaret 1918—19. Hele denne Bestemmelse er ordlydende som den Bestemmelse, der blev vedtaget i Fjor for Skatteaaret 1917—18. — I § 2 er der tilføjet en Bestemmelse, som tilsigter at skaffe Kommunerne Adgang til Erstatning for det Indtægtstab, som Anvendelsen af § 1 maatte bringe dem. Allerede i Fjor, da Forhandlingen om dette Lovforslag fandt Sted første Gang, blev det fra forskellige Sider fremført, at hvis Kommunalbestyrelserne skulde tænkes at benytte § 1, hvad Tiden i og for sig maatte tilraade, vilde de blive saaledes stillede, at de maatte søge Erstatning for de manglende Indtægter. Fra een Side i alt Fald blev det anbefalet, at Staten skulde dække dette Indtægtstab. Det maatte jeg imidlertid fraraade, da det ikke vilde være rigtigt at give Kommunalbestyrelserne Lejlighed til paa denne Maade faktisk at overflytte Kommuneskatter til Statskatter. Derimod antydede jeg allerede den Gang og har nu kunnet medvirke til at udforme § 2, der gaar ud paa, at Kommunerne skal være berettigede til at regne dette Indtægtstab med blandt de øvrige Formaal, til hvis Fyldstgørelse de i Henhold til Dyrtidslovgivningen er berettigede til at udskrive Tillægsskat. Det vil altsaa sige, at Kommunerne i Skatteaaret 1918—19 faar Lejlighed til at eftergive Skat og til at udskrive hos dem, der er økonomisk velstillede, det

manglende Beløb. Medens § 1 er enstemmigt vedtaget af Folketinget, var der om § 2 en stor Uoverensstemmelse, som jeg maa tilstaa, at jeg ikke ret forstaa, da det forekommer mig, at det i og for sig er naturligt, at man giver Kommunerne Adgang til at dække det Indtægtsbeløb, som de giver Afkald paa i Henhold til en Statsbemyndigelse. Jeg vil i alt Fald haabe, at man her i Tinget vil kunne give Tilslutning til, hvad Folketingets Flertal har voteret for.

Kragh: Den Skikkelse, hvori dette Lovforslag nu foreligger for dette høje Ting, er væsensforskellig fra den Form, Lovforslaget havde, da den højtærede Minister forelagde det i Folketinget. Det var den Gang, som ogsaa nu nævnt af den højtærede Minister, enslydende med den Lov om at eftergive kommunale Skatter, som vi vedtog den sidste Dag i den sidste ordinære Samling. Den Skatteeftergivelse, der derved blev muliggjort, drejede sig kun om Skatter, der var paalignede for Skatteaaret 1917—18, men de Forhold, som for den højtærede Minister gjorde det ønskeligt at fremsætte Lovforslaget i sidste ordinære Samling, eksisterer jo vedvarende, og det maa ogsaa være dem, der nu danner Grundlaget for, at Ministeren paa ny har ønsket Lovforslaget fremmet. Da Sagen var til første Behandling i det høje Folketing, gav Ordføreren for den højtærede Ministers Parti, det radikale Venstre, Forslaget sin fulde Tilslutning i den Form, hvori det var forelagt, og mente endog, at det ikke var nødvendigt at gaa til en Udvalgsbehandling. Imidlertid ønskede man fra anden Side Udvalg nedsat, og fra denne Side blev der fremsat en Ændring, som man har vedtaget i det høje Folketing, og som i Lovforslaget indfører som en ny § 2 den § 3, der blev foreslaet i Tillæg til den Dyrtidslov, der var gældende sidste Vinter, men som blev udstemt her i Tinget, fordi man den Gang ikke fandt, at det var rimeligt at fremme en Bestemmelse med Hensyn til Dyrtidslovgivningen, som muliggjorde Skatteændringer af den Art, som der her var Tale om, muliggjorde, at først lod man de dertil valgte Myndigheder foretage Skatteligningen, derpaa lod man Kommunalbestyrelserne ophæve, hvad der saaledes var fastsat, ved at eftergive eller nedsætte Skatten, og endelig lod man dem ligne det Beløb, der saaledes var eftergivet, paa andre Skatteydere i Kommunen efter de Regler, der derom er givne i Dyrtidsloven. Med Lovforslaget, saaledes som det nu er forelagt, findes der overhovedet ingen